

7

ความหลัง

วันเวลาช่างว่องไวไร้หน้าหนักประจุลมวิกาลกลางทะเลทราย
ชั่วพริบตาที่พัดผ่านไปไกลเป็นพันลี้ เพียงการพักฟื้นจิตใจและร่างกายหลัง
ผ่านเหตุการณ์เลวร้ายครั้งหนึ่ง ต้นหญ้าในทุ่งก็เหี่ยวเฉาไปแล้วถึงสามครั้ง
ใบหญ้าบางเหลือกรอบไปถึงสามครา ตลอดช่วงเวลาสามปีเศษหรือกว่า
พันทิวราตรีที่ใช้ชีวิตอย่างเร่ร่อนจากทะเลทรายตอนเหนือไปยังทะเลทราย
ตอนใต้ และจากทะเลทรายตอนใต้ย้อนกลับไปยังทะเลทรายตอนเหนือ
ดูเหมือนข้าจะไม่เคยอยู่ห่างจากฝูงหมาป่าเลย เวลาหกปีซึ่งเคยอยู่ร่วมกับ
บิดาคัลัยจะถูกกลบฝังไปในทะเลทรายจนหมดสิ้น แต่น่าเสียดาย...แค่คัลัย
จะเท่านั้น

ท่ามกลางความมืดของราตรี สรรพสิ่งรอบกายเงียบสงัด ข้ากับพี่
หมาป่าหนึ่งนึ่งหนึ่งหมอบอยู่ข้างกองไฟ มันกำลังหลับสนิท ส่วนข้ากลับ
ปราศจากความม่วงงุน ทั้งนี้เพราะตอนกลางวันข้าได้เห็นกองกำลังของพวกเขา

คำนำทะเลทราย 1

ชยงหนู* อีกครั้ง นี่เป็นครั้งแรกในรอบสามปี เสียงกึกก้องของผีเท้าม้าที่
มาอย่างไม่ทันตั้งตัวปลุกอดีตที่ถูกฝุ่นจับหนามาหลายปีให้ตื่นขึ้น

เก้าปีก่อนในดินแดนตะวันตก**

คนผู้หนึ่งทอดกายนอนนิ่งอยู่บนผืนทราย ขำจ้องตาเขา เขาก็จ้องกลับ
มา แม้มีกิ่งก่าตัวหนึ่งกำลังคืบคลานอยู่บนใบหน้า แต่หาได้ทำให้เขายอม
ขยับเขยื้อนไม่ ข้าใช้มือตบแก้มเขาเบาๆ อย่างประหลาดใจ แต่เขายังคง
สงบนิ่งเหมือนเดิม มีเพียงมุมปากเท่านั้นที่เหยียดออกเป็นรอยยิ้มจางๆ
จนยากจะสังเกตเห็น

ข้าจับตาดูตั้งแต่ดวงอาทิตย์ลอยเด่นอยู่กลางท้องฟ้า จนกระทั่งคล้อย
เคลื่อนไปทางทิศตะวันตก ในที่สุดก็เข้าใจว่าทำไมเขาจึงนอนนิ่งไม่ขยับ ที่
แท้เขากำลังจะตายเพราะขาดน้ำนั่นเอง

จวบจนบัดนี้ข้าก็ยังไม่เข้าใจตัวเองเหมือนเดิมว่าเพราะเหตุใดถึงช่วย
เขา ทำไมต้องล่าลูกแพะภูเขาอย่างเหน็ดเหนื่อยเพื่อเอาเลือดมาให้เขาดื่ม
แล้วทำไมอยู่ดีๆ ก็หาบิดาให้ตัวเองอย่างคาดไม่ถึงเสียอย่างนั้น หรือเป็น
เพราะในแววดตาเขามีบางสิ่งบางอย่างที่ข้าดูเหมือนจะคุ้นเคยดีและไม่คุ้นเคย
ในเวลาเดียวกัน

หลังจากดื่มเลือดสดๆ เขาก็เริ่มมีเรี่ยวแรง จากนั้นก็ทำเรื่องที่ว่ากัน
ว่าพวกมนุษย์ชอบทำกันเป็นประจำ นั่นก็คือเนรคุณ เขาใช้เชือกมัดตัวข้า
ไว้ พรากข้าจากการดำรงชีวิตกับฝูงหมาป่าในทะเลทรายโกบีเข้าไปอยู่ใน

* ชยงหนูเป็นชนเผ่าออกดำนในสมัยโบราณ ใช้ชีวิตบนหลังม้าเร่ร่อนไปตามเขตทุ่งหญ้าของมองโกลเลีย มีกำลังเข้มแข็งและเคย
เป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ของชาวฮั่น

** ดินแดนตะวันตกหรือซีอวี เป็นคำที่ชาวจีนสมัยฮั่นใช้เรียกดินแดนนอกด่านทางตะวันตก ได้แก่บริเวณซินเจียงและแถบ
ตะวันออกกลาง

กระโຈมของพวกมนุษย์

เขาคัดเลือกสรร ๆ ของลูกแพะภูเขา แต่กลับไม่อนุญาตให้เขาคัดเลือก และกินเนื้อดิบอีกต่อไป เขายังบังคับให้เขาคัดเลือกตัวตรงและเรียนพูดภาษาของเขา ทั้งยังบังคับให้เขารวมเขาว่า 'บิดา' ให้ได้ เพราะเหตุนี้เขาคัดเลือกทะเลาะและชกตีกับเขาเป็นประจำ แต่เขาไม่เคยย่อท้อหมดกำลังใจ ทุกคราที่ทะเลาะกันเขาคัดเลือกต้องหนีเตลิดเปิดเปิง แล้วก็ถูกเขาจับตัวกลับไปได้ทุกที

เขาคัดเลือกเรียกร้องอย่างแสนสาหัส ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงทรมานเขาคัดเลือกนี้ ทำไมถึงอยากให้เขาคัดเลือกเป็นคน เป็นหมาป่าไม่ดีอย่างไร เขาคัดเลือกว่าจริง ๆ แล้วเขาคัดเลือกเป็นคน ไม่ใช่หมาป่า ดังนั้นจะต้องเป็นคนอยู่วันยังค่ำ ตอนที่เริ่มหัดเรียนเขียนหนังสือเขาคัดเลือกก็เริ่มเข้าใจในชาติกำเนิดของตัวเอง

เขาคัดเลือกเป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้งหรือไม่ก็กำพร้าพ่อแม่ ผูกหมาป่าเอาเขาคัดเลือกไปเลี้ยง เปลี่ยนเขาคัดเลือกกลายเป็นลูกหมาป่า แต่เขาต้องการเปลี่ยนเขาคัดเลือกกลับเป็นคนเช่นเดิม

'ไม่หิวแล้ว!'

เขาคัดเลือกตะโกนเสียงดังอย่างอารมณ์เสียพร้อมทั้งโยนหินในมือทิ้ง เหลียวซ้ายแลขวา คิดจะหาสิ่งใดมาขวางป่าเพื่อระบายโทสะ เขาคัดเลือกพยายามจนเมื่อยมือเมื่อยแขนไปหมด แต่ก็ยังกัดผมเปียสวย ๆ ออกมาได้สักเส้น เมื่อแรกก็ตื่นเต้นที่จะชะเง้องดูเงาตัวเองในทะเลสาบสักหนอย่นว่าหิวผมกัดเปียออกมาแล้วจะสวยงามแค่ไหน คิดไม่ถึงว่ายิ่งหิวก็ยิ่งยุ่ง ตอนนี้เขาคัดเลือกมีแต่โทสะอัดแน่นเต็มท้องเท่านั้น

ฟ้ากระจ่างเมฆบางตา แดดแรงจ้าลมโชยชาย ที่ข้างทะเลสาบมีเพียงวัวดำตัวอ้อม ๆ ตัวหนึ่งกำลังดื่มน้ำ เขาคัดเลือกปกป้องแก้มด้วยความหงุดหงิด ยืนมอง

คำนำทะเลทราย 1

มันลึกลับแล้วค่อยๆ ย่องไปทางด้านหลัง ถีบใส่สะโพกมันไปเท่าหนึ่ง คิดจะไล่มันลงทะเลสาบ เจ้าวัวดำร้องมอแต่ไม่ยอมขยับ ข้าฉุนจัดจึงกระโดดเตะมันอีกเท่า คราวนี้มันแกว่งหางพลางเอี้ยวตัวมามองข้า ข้านึกสังหรณ์ใจขอบอกว่าทำอะไรไม่ดี พลาดไประบายโทสะผิดที่ ควรจะรังแกผู้ที่อ่อนแอไม่ใช่แข็งแรง วัวตัวนี้แข็งแรงราวกับก้อนศิลา เทียบกันแล้วข้าเป็นเพียงไข่เปลือกบางใบหนึ่งเท่านั้น

ข้าตัดสินใจฆ่ามันไว้ก่อน ย่อตัวแหงนหน้าส่งเสียงถอนของหมาป่าออกมายาวโหยหวน หวังจะอาศัยความน่ากลัวของเจ้าทะเลทรายชุ้ให้มันกลัว เพราะทุกครั้งที่ทำเช่นนี้เหล่าอาชากับฝูงแกะเป็นต้องแข่งขาอ่อน วิ่งหนีกระเจิดกระเจิง แต่เจ้าวัวดำตัวนี้เพียงร้องมอยาวๆ คำเดียว จากนั้นก็หันมาเล็งเขาใส่ข้า วินาทีที่มันพ่นลมหายใจฮึดฮัดตะกุยกับเท้า ข้าก็หันหลังโกยอ้าวร้องเสียงหลง ในที่สุดข้าก็เข้าใจแล้วว่าทำไมคนดีอรันไม่ค่อยฉลาด จึงถูกด่าว่า 'ดีเหมือนวัวควาย'

หมาป่ากับวัวดำใครวิ่งเร็วกว่ากันหนอ ข้าแผดเสียงร้องลั่นด้วยความกลัว ขณะขบคิดถึงปัญหาข้อนี้ จนเมื่อกันตัวเองเจ็บแปลบเพราะถูกปลายเขาวัวแทงแฉลบผ่าน ข้าก็หยุดคิดฟุ้งซ่านทันที รีบเอามือปิดกั้น ตั้งใจขอยเท้าหนีสุดชีวิต

ข้าแฉลบซ้ายเร็วๆ คราหนึ่ง จากนั้นก็แฉลบขวาเร็วๆ อีกครา เลี้ยวไปทางซ้าย...

'พี่วัวจ๋า ข้าหนีไปแล้ว ท่านอย่าไล่ตามข้าอีกเลยนะ ข้าไม่กล้าเตะท่านอีกแล้ว ต่อไปข้าจะรังแกแค่ลูกแกะลูกแพะเท่านั้น'

ข้าเหนื่อยจนแทบจะล้มคะมำจวบพินอยู่รอมร่อ แต่เจ้าวัวตัวนั้นไม่ยอม

อ่อนข้อชะลอฝีเท้า ยังคงหมายมั่นจะเอาชีวิตข้าให้ได้

'เจ้าหัวหน้าเหม็น ข้าขอเตือนเสียก่อน อย่าเห็นว่าข้าเป็นเพียงหมาป่า โดดเดี่ยวนะ ข้ายังมีพวกพ้องอีกมากมาย รอให้ข้าหาพวกมันพบเสียก่อน พวกเราจะรุมกินเจ้าให้เหลือแต่กระดูกเลย'

ระดับความเร็วของฝีเท้าด้านหลังยังไม่เปลี่ยนแปลง แสดงว่าคำขู่ของ ข้าไม่ได้ผล ข้าได้แต่วิ่งหน้าตื่นหนีหัวซุกหัวซุนต่อไป

ข้าหอบฮักพลางขู่ไม่หยุดปาก

'หากเจ้า...ทำร้ายข้า บะ...บะ...บิดาข้าจะจับเจ้าไปตีมัน อย่า ตะ...ตาม...ข้าอีกเลย'

เพิ่งจะจบคำขู่ ดูเหมือนจะเริ่มได้ผลแฮะ เบื้องหน้าห่างออกไปมีคน สองคนเดินคู่กันมา หนึ่งในนั้นคือบิดา ข้าตะโกนเรียกพลางวิ่งปราดเข้าไปหา เป็นครั้งแรกที่บิดาได้ยินข้าร้องเรียกอย่างสนิทสนม แถมยังวิ่งกางแขนมาแต่ไกลเหมือนจะโผเข้ามา เขายิ้มอย่างปลาบปลื้มยินดี รีบเดินเข้ามาพลาญย่อเอวมารับข้าไปกอดไว้ รอจนเขาเห็นมัดที่วิ่งไล่กวตมาด้านหลัง คิดจะเบี่ยงตัวหลบก็สายเกินไปเสียแล้ว ชายหนุ่มร่างสูงที่เดินมาด้วยรีบสะอึกกายเข้าขวาง เผชิญหน้ากับมัดตัวนั้นตามลำพัง

ข้าเบิกตาโตมองดูมัดตัวนั้นพุ่งใส่เขา ขณะที่เขาอันแหลมคมกำลัง จะสัมผัสร่าง เขาก็คิดว่าเขาทั้งสองของมันไว้ด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ เจ้ามัดตัวออกแรงกดมาข้างหน้าอย่างโกรธแค้น กีบเท้าตะกุกพื้นจนหญ้า แพรกแหลกลาญฝุ่นดินฟุ้งกระจาย แต่เขากลับยืนปักหลักไม่ขยับแม้แต่น้อย ข้ามองตาโตอ้าปากค้าง ในสมองผุดถ้อยคำขึ้นมาประโยคหนึ่ง 'หากเขา เป็นหมาป่า จะต้องได้เป็นจ้าวหมาป่าของพวกเราแน่'

• คำนำทะเลทราย 1

บิดาอุ้มข้าถอยห่างไปหลายก้าว หัวเราะพลางกล่าวชมเชยว่า
'ได้ยินผู้คนสรรเสริญว่าท่านอ่องเป็นนักรบอันดับหนึ่งของชยงหนุ ข่าง
เก่งกาจสมคำเล่าลือจริงๆ'

ชายหนุ่มคนนั้นหันมามีมน้อยๆ

'เพียงใช้กำลังเล็กน้อยเท่านั้น และที่กำราบได้ก็แค่วัวป่าตัวเล็กๆ ไหน
เลยจะเทียบกับความรอบรู้ของท่านอาจารย์ได้'

บิดาเห็นข้าคืนรรนจะลงพื้นก็ปล่อยมือ

'ที่ข้าเข้าใจเป็นเพียงหลักการที่ตายตัวในตำราเท่านั้น แต่ท่านอ่องได้
ทำความเข้าใจกับมันอย่างลึกซึ้งจากชีวิตจริงมานานแล้ว'

ข้าเดินไปหยุดอยู่ข้างกายชายหนุ่มคนนั้นอย่างได้ใจ ตะสะใส่ขว้าว
ตัวร้ายอย่างโมโห

'วิ่งไล่ข้าอีกสิ! จะวิ่งหรือไม่วิ่ง วิ่งไม่วิ่ง? แค่ตะเจ้าสองทีกลับกล้า
วิ่งไล่ข้าจนเหนื่อยแทบขาดใจ'

เจ้าวัวดำที่เพิ่งจะสงบเริ่มฮึดฮัดงุ่นง่านขึ้นมาอีกครั้ง สายหน้าสะบัด
หางคืนรรนเป็นการใหญ่ บิดารับกระชากตัวข้ากลับไปพลางกล่าวคำขอโทษ

'นางคือบุตรสาวของข้าเอง นิสัยเกรเดื้อร้นอยู่บ้าง ไปสร้างปัญหาให้
ท่านอ่องอีกแล้ว ยังไม่รีบแสดงความเคารพต่อท่านอ่อง!'

ประโยคสุดท้ายบิดาหันมาคาดคั้นเอากับข้า

ข้ายืนนิ่งไม่ขยับ สองตาจ้องมองอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ ตอนนั้นข้ายัง
แยกแยะความงามความอัปลักษณ์ของคนไม่ออก แต่สำหรับความมองอาจ
สง่างามที่ตรงหน้ากลับมองปราดเดียวก็ประจักษ์ เหมือนมองเขาอยู่พักหนึ่ง
ก็ร้องชมว่า

'ท่านเกิดมาน่ามองเหลือเกิน ท่านเป็นผู้ชายเผ่าชยงหนูที่หน้าตาดี ที่สุดใช่หรือไม่ แต่อดีตนั้นก็หน้าตาดีมาก ไม่รู้ว่าโตแล้วเขาจะดูดีเหมือนท่าน หรือเปล่า'

เขากระแอมเบาๆ ปรายตามองหน้าบิดาอย่างขบขัน จากนั้นก็หันไป สนใจกับการกำราบเจ้าวัวป่าตัวนั้นอีกครั้ง บิดารีบเอามือปิดปากข้า สีหน้า กระจุกกระจิกอ้วน

'ท่านอ๋องโปรดให้อภัยด้วย เป็นข้าสั่งสอนลูกไม่ดี'

วัวดำเริ่มงุ่นง่านน้อยลง เขาค่อยๆ คลายมืออย่างระมัดระวังจนใน ที่สุดก็ปล่อยมันไป เมื่อหันมาเห็นบิดาใช้มือหนึ่งอุดปากข้า ส่วนอีกมือจับ สองแขนข้าไปหลัง ทั้งต้องเอี้ยวตัวซ้ายทีขวาทีเพื่อหลบหลีกเท้าข้าที่ทั้ง เตะทั้งถีบใส่เป็นพัลวัน เขาก็กล่าวขึ้นมาอย่างเห็นใจ

'ดูท่าจะสิ้นเปลืองเรี่ยวแรงมากกว่าสยบวัวป่าตัวหนึ่งเสียอีก'

กล้าเอ้าเข้าไปเทียบกับวัวป่าหรือ ถึงข้ากำลังยุ่งพัลวันอยู่กับการดิ้นรน แต่ก็ยังหาเวลาวางตาสีเขาย่างดูดี เขาตะลึงไปเล็กน้อย จากนั้น ก็ส่ายหน้าหัวเราะบอกกับบิดาว่า

'ในเมื่อท่านอาจารย์มีธุระยุ่ง ข้าจะขอล่วงหน้าไปก่อนก้าวหนึ่ง'

พอเขาจากไป บิดาก็หนีร่างข้ากับชอกแขนเดินกลับเข้ากระโจม ระหว่างทางข้ามมองไปยังทุ่งหญ้าเห็นคนเลี้ยงสัตว์กำลังไข้แล้โบายตีลูกสาว ที่ถือธนูไม่เชื่อฟัง บิดาจะทำอย่างนั้นกับข้าไหมหนอ ขณะเตรียมตั้งท่าต่อสู้ สุดฤทธิ์ บิดากลับหิบบทวิมาเล่มหนึ่ง สั่งให้ข้านั่งนิ่งๆ

'ปล่อยผมกระเซอะกระเซิงเซียว กูหลืออ๋องฝ่ายซ้าย* ไม่น่ว่าจะเป็น

* กูหลืออ๋องฝ่ายซ้ายคือตำแหน่งขุนนางชั้นสูงของเผ่าชยงหนู หากไม่นับตำแหน่งกษัตริย์ กูหลืออ๋องฝ่ายซ้ายก็มีบรรดาศักดิ์เป็นรอง แต่เลื่อนอ๋องฝ่ายซ้ายเท่านั้น

คำนำทะเลทราย 1

ผู้ชายที่หน้าตาดีที่สุดในฝูงแกะขนหรือไม้ แต่เจ้าเป็นผู้หญิงที่อัปลักษณ์ที่สุดในฝูงแกะอย่างแน่นอน'

ข้ารีบนั่งตัวตรง ควักกระจกมาเพ่งพิศดูเงาตัวเอง

'เทียบกับยายเฒ่าที่พันหลุดหมดปากเมื่อวันก่อนยังน่าเกลียดกว่าอีกหรือ'
'อืม'

'แล้วน่าเกลียดกว่าป่าที่อ้วนจนแทบเดินไม่ได้คนนั้นหรือเปล่า'

'อืม'

ข้านั่งหน้าบูดบึ้งมองดูเงาตัวเอง ผมเฝ้าพู่ยุงเป็นกระเชงนั้นแซมไว้ด้วยหญ้าเขียวๆ หลายเส้น จมูกและแก้มเปื้อนโคลนสีดำเป็นจุดๆ ว่าไปแล้วก็ดูไม่ได้จริงๆ มีเพียงดวงตาเท่านั้นที่สุกสกาวราวดาราดาว เปล่งแสงเจิดจ้ากะพริบไหว

บิดาช่วยเช็ดหน้าให้ข้าจนสะอาดสะอาด บรรจงหยิบหญ้าออกจากผมทีละเส้น แล้วใช้หวีสางผมที่ยุ่งเหยิงจนเรียบสลวย

'พวกเรามาถักเปียสองข้างดีไหม พ่อถักข้างหนึ่ง แล้วเจ้าก็เรียนถักอีกข้างที่เหลือ พอเสร็จแล้วเจ้าจะต้องเป็นสาวน้อยที่นำมามองที่สุตเท่าที่พ่อเคยเห็นมาทีเดียว'

บิดากล่าวชักชวนพลางลงมือช่วยข้าถักเปีย

เศษไม้ในกองไฟลั่นเบรียะ แดกปะทุเป็นลูกไฟเล็ก ๆ ดิ่งข้าให้ตื่นขึ้นจากความหลัง พี่หมาป่ายัดตัวบิดชี้เกียจก่อนจะนอนหมอบลงตามเดิม ข้าตบหลังมันเบา ๆ แล้วความคิดก็หลุดลอยกลับไปสู่ออดีตอีกครั้ง

ตอนที่บิดานำข้ามาอยู่ข้างกาย ข้าเพิ่งอายุเจ็ดหรือไม่กี่แปดขวบ

วันนั้นเป็นวันที่ข้าถักเปียสำเร็จเป็นครั้งแรก และเป็นครั้งแรกที่ได้พบอีจ้อเสี่ย เขาคือกุหลาบห้องฝ่ายซ้ายผู้เป็นสหายรักต่างวัยของบิดา เป็นอาคนเล็กของรัชทายาทอวี้ตัน และเป็นน้องชายคนสุดท้องของฉานอวี* จวินเงิน เพราะเขาชอบมาหาบิดาบ่อยๆ ต่อมาพวกเราจึงสนิทสนมคุ้นเคยกัน ทุกครั้งที่เขาจะออกไปล่าสัตว์เป็นต้องแวะมารีบเข้าไปด้วย

'อวีจิ้น หากยังท่องแนวดำเนินรัฐไม่ได้ ต่อให้เจ้าทั้งผมตัวเองจนหมดศีรษะ พ่อจะไม่อนุญาตให้เจ้าไปร่วมงานเลี้ยงในคืนนี้'

บิดาที่น่าขิงขังพูดโดยไม่เงยหน้าจากการเขียนหนังสือ

นึกถึงคำที่อีจ้อเสี่ยเคยบอกว่าผมข้าเหมือนแกะที่เพิ่งถูกตัดขน ข้าจึงหยุดตั้งผมอย่างหมดอารมณ์ ลดสายตาดำจ้องตำราไม้ไผ่ตรงหน้า แล้วเริ่มกัดแทะนิ้วตัวเอง

'ทำไมไม่ไปสอนอวี้ตันล่ะ อวี้ตันต่างหากที่เป็นนักเรียนตัวจริงของท่านพ่อ หรือไม่ก็เอาไปให้อีจ้อเสี่ยท่องก็ได้ เขาจะต้องดีใจแน่ๆ เขาชอบอ่านตำราชาวฮั่นที่สุด ข้าเพียงชอบตามอีจ้อเสี่ยไปล่าสัตว์เท่านั้น'

เมื่อเห็นสายตาคมกริบของบิดาจ้องมองมา ข้าก็กล่าวอย่างไม่ยินยอม

'อวี้ตันไม่ยอมให้ข้าเรียกเขารัชทายาท อีจ้อเสี่ยก็อนุญาตว่าไม่ต้องเรียกเขาว่าท่านอ่อง ในเมื่อพวกเขาเป็นคนเอ๋ยปาก ข้ายังสามารถเรียกชื่อข้าตรงๆ แล้วทำไมข้าจะทำอย่างนั้นกับพวกเขาบ้างไม่ได้'

บิดาคล้ายจะถอนใจเบาๆ ก่อนเดินมานั่งลงตรงหน้าข้า

'เพราะมันคือกฎเกณฑ์ของมนุษย์ พวกเขาสามารถเรียกชื่อเจ้าตรงๆ

* ฉานอวีเป็นคำเรียกกษัตริย์ของเผ่าชงหนุ

คำนำทะเลทราย 1

แต่เจ้าจะต้องใช้คำสุภาพเรียกพวกเขาอย่างเคารพ ตอนอยู่ในฝูงหมาป่าไม่เคยเห็นลูกหมาป่าแสดงความเคารพต่อหมาป่าอาวุโสบ้างเลยหรือ ไม่ต้องพูดถึงฐานะ เอาแค่อายุก็ดูเหมือนรัชทายาทอวี่ตันยังสูงวัยกว่าเจ้าสี่ห้าปี กูหิล็องฝ้ายซ้ายก็แก่กว่าเจ้าตั้งเจ็ดแปดปี เจ้าสมควรให้ความเคารพต่อพวกเขา'

ข้าคิดอยู่ครู่หนึ่งก็รู้สึกว่าคุณบิดาพอจะมีเหตุผลอยู่บ้าง จึงพยักหน้ายอมรับ

'เอาเถอะ ต่อไปข้าจะเรียกอวี่ตันว่ารัชทายาท เรียกอีจื่อเสี่ยวว่ากูหิล็องฝ้ายซ้าย แต่คืนนี้ข้าอยากกินเนื้อแพะย่าง อยากจะร่วมงานเลี้ยง ข้าจะไม่ทอ้งแนวดำเนินรัฐของท่านพ่ออีกแล้ว อวี่ตันต่างหากที่เป็นลูกศิษย์ท่าน ให้เขาทอ้งไปคนเดียวเถอะ'

บิดาดึงมือข้าออกจากปาก ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดมือให้ข้า

'เจ้าจะสิบขวบอยู่แล้ว ทำไมถึงยังไม่โตสักที ตอนกูหิล็องฝ้ายซ้ายอายุเท่าเจ้าเขาก็ออกสนามรบแล้วนะ'

ข้าเช็ดหน้าขึ้น แค้นเสียงอย่างภาคภูมิใจ

'ตอนที่พวกเราไล่ล่ากระต่ายป่า เขายังสู้ข้าไม่ได้เลย'

แล้วก็ขึ้นได้ว่ารับปากอีจื่อเสี่ยวเอาไว้ จึงรีบปิดปากตัวเองพูดเสียงอู้อี้ว่า

'ข้ารับปากท่านอ๋องเอาไว้ว่าจะไม่บอกใคร มิเช่นนั้นต่อไปเขาจะไม่พาข้าออกไปเที่ยวเล่นอีก ท่านพ่ออย่าไปบอกให้เขารู้เสียวนะว่าข้าปล้้งปาก'

บิดาอมยิ้มพลางเลิกคิ้วตอรอง

'แล้วแนวดำเนินรัฐเล่า'